

Jeg bliver vistnok aldrig helt voksen

Redaktionssekretær Paul Nielsen fortæller om 25 års virke på Horsens Folkeblad - oprindelig vaklede han mellem at blive sanger eller journalist

Når man har været pressemand i 45 år, er det et særligt tilfælde, at man ikke en gang har oplevet et personligt 25 års-jubilæum. Navnlig når man er så trofast i gerningen som Paul Nielsen. - Well - ville han nok have sagt for nogle og 30 år siden, da han var journalist på lokalbladet i Kalgoorlie i Australien - man kan jo ikke indstille hele sin tilværelse på om føje år at skulle fejres for et eller andet åremål på en arbejdsplads. Men fejret bliver han den 15. april på Horsens Folkeblad, fordi han i 25 år har været bladets mest skrivende medarbejder.

Paul har han jo ikke heddet altid. De, der mødte denne tornado af en arbejdskraft for 40 år siden, kendte ham som »scoops« i Horsens Avis - det står i det britiske for solonyheder. Og i løslupne øjeblikke hvor man endnu kunne stave navnet som Poul. Men det var der jo mange, der hed. Bortset fra i Australien. Men der fejrer de jo også juletid med temperaturer, som minder om vor egen sankthans.

Men Paul Nielsen har tilbragt de fleste af de modne år i Horsens, og den 15. april 25 af dem på Horsens Folkeblad. Her kom han til, efter at have sagt nej tak til et job som medredaktør på Horsens Avis, hvor der foruden chefredaktøren og han selv kun var en enkelt medarbejder. Det var ikke alene læserne af den gamle konservative avis, men også læserne på Horsens Folkeblad og medarbejderne på den eneste oppositionsavis, Horsens Social-Demokrat, som glædede sig over, at denne evindelige konkurrent om nyhederne blev bevaret for byen og læsekredsen.

Held og lykke til
vordende journalist
fra Liva Weel

Jubilaren fylder 64 i begyndelsen af næste måned. Så han var egentlig tidligt med i journalistik, efter at have gennemgået en handelsuddannelse ved Kolding. Her var hans far maskinfabrikant, og sønnens hu vendtes imod en karriere som sanger eller journalist. Mange vil mene, at det var godt, han valgte det sidste. Mange stemmer klinger bedst i badeværelset.

- Det var den gang i 30'erne, Benjamino Gigli, den bedste italienske tenor siden Enrico Caruso, og den polske tenor, Jan Kiepura, lod deres stemmer høre i fortrinsvis tyske film, fortæller Paul Nielsen.

- Elendige skuespillere var de begge, men synge kunne de. Og hvor tit har jeg ikke efter arbejdstids ophør besteget en stige på fars virksomhed for ud over landskabet at juble min gengivelse af »V ergis smeinicht« eller »Heute Nacht oder nie«.

Interview af
jeffer

Tegning:
Henrik Hagetap

Tog undervisning

Så stærkt stod min hu til sangen, at jeg tog undervisning. Men alternativer til opfiskningen af spegesild fra store tønder hos købmanden - og det fyldte én med lede hver gang - var altså sang og journalistik.

- Jeg har opsøgt den navnkundige Liva Weel for at interviewe hende og har derefter fået hendes autograf og held og lykke med en journalistisk fremtid. Jeg har som amatør interviewet Børge Rosenbaum - nu Victor Børge - og såmænd også barndommens cowboyhelt, Tom Mix, da han var her med Cirkus »Belli« - og endda haft ham hjemme til frokost hos mine forældre.

- Og i det mindste har Liva og jeg da senere mindedes den gang med fryd.

Erstattede mandskor
i norsk venskabsby

- Sang har jeg siden da kun udadtil dyrket en enkelt gang. Det er mange henrykte for. Det var på en fællestur for samtlige mandskor i Horsens til den norske ven

skabsby, Moss, mindes Paul Nielsen.

- En tur i nattetimerne fra Frederikshavn til Oslo kan nok slide på garvede sangerstemmer. Og det prægede efter flere dages ophold i venskabsbyen da også de gæve sangere.

- Nu drejer et jubilæum som mit sig udelukkende om min nuværende arbejdsplads, Horsens Folkeblad, siger Paul Nielsen.

- Jeg kunne fortælle om arbejdsår på Horsens Avis, Aalborg Stiftstidende og Jydske Tidende og om tiden i Australien. Men lykken for mig og min familie var for 25 år siden, at vi blev i Horsens. Min kone og de tre døtre have været vant til der arbejdede med sports- og politistof - den slags hørte sammen den gang - erhvervsstof, musik- og teaterstof, telegrammer og forøvrigt alt det øvrige, der kunne læses i en avis. Det gav arbejde alle ugens syv dage - i regelen op til 80 timer om ugen.

- Det krævede en mands fulde arbejdsstyrke. Og det gik ud over familien. Min beundring for både kone og børn for deres enorme tålmodighed kan jeg simpelt hen ikke beskrive. Den slags kræver en tolerance, som de fleste ikke har anelse om.

Da »Skagerak«
forliste med børn
fra Rask Mølle

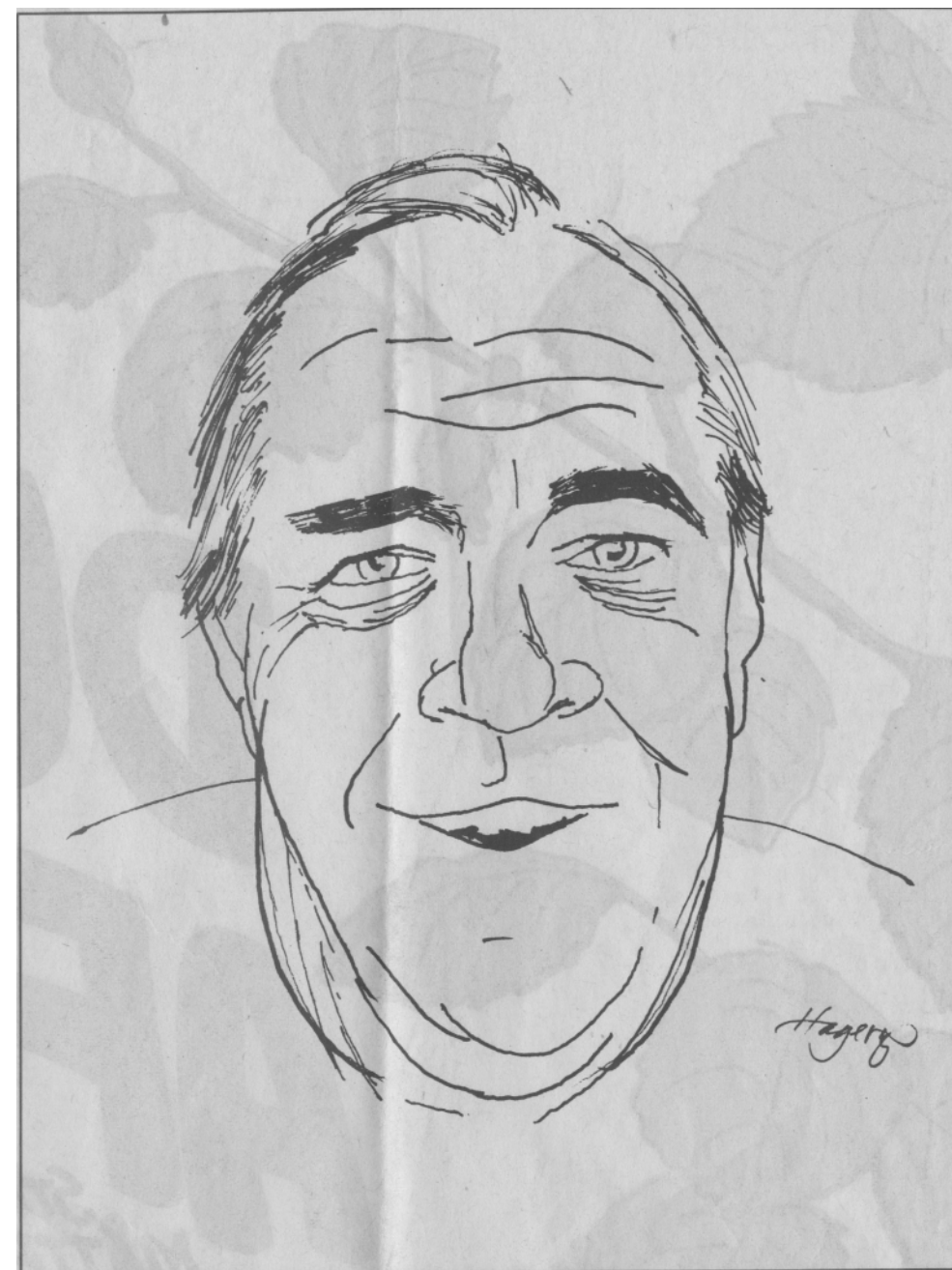
- Når jeg i det hele taget i 1960 kom til Horsens Folke-

blad og ikke til Jydske Tidende i Kolding, skyldtes det en opfordring fra chefredaktør N. Chr. Christensen og direktør Orla Nielsen - for jeg var i grunden allerede hyret til jobbet i Kolding. Tilbudet lød på en redaktionssekretærstilling. Men det var egentlig slet ikke mig. Jeg kan ikke bare sidde på min flade og dirigere andre rundt til et arbejde, som jeg helst selv vil udføre.

- Det skyldes bl.a., at man gennem mange år har fået så mange kontakter, som man ikke uden videre slipper. Efterhånden blev det til, at jeg foruden erhvervsstoffet og kommunalstoffet - og det sidste har du jo senere fået, dit dumme svin - overtog teaterstoffet efter Anker Stenbæk og kunststoffet efter Henry Rathmann, hvis legende, lette pen jeg altid har beundret.

- En af de største opgaver, jeg har oplevet gennem de 25 år, er af N. Chr. Christensen at blive sendt til Nordjylland for at berette om færgen »Skagerak« forlis.

Chefredaktøren var som en tiger i bur, da meddelelserne om den truende katastrofe indløb på fjernskriveren - og det endte med, at Henry Thuesen og jeg blev sendt afsted. Da anede vi intet om, at en skoleklasse fra Rask Mølle var med færgen, og jeg glemmer ikke den bistand, vi fik af politimester Palle Høybye - tidligere fuldmægtig i Horsens - til at komme i kontakt med bør-

Paul Nielsen - i Henrik Hagerups streg

velser. Det var en af mit livs oplevelser at se et sovjetisk skib komme ind med reddede og blive modtaget med bifald og se de mange, der blev reddet ved hjælp af danske helikoptere.

Om dem, der føler
jobbet som et kald

- Gennem årene har jeg truffet et væld af menne-

sker, jeg sætter pris på. Blandt dem er kolleger. For ikke så få af dem gælder det om at præstere engageret journalistik, hvor der tages stilling til ganske bestemte forhold i samfundet. Den slags er værdifuldt, og jeg beundrer dem for, at de opfatter deres job ikke som blot et arbejde men som noget i retning af et kald.

- Det eneste, jeg beklager i denne alder, er, at jeg ikke er yngre. Men hvad, jeg bliver vel på den anden side side aldrig helt voksen.

Horsens Folkeblad fjerer Paul Nielsen ved en reception i bladets kantine, Søndergade 47, den 15. april fra kl. 11 til 14.